

העורך הראשי: אורי אבנרי

ראש המערכת: שיום כחן

עורכת-משנה: רוב איתן, אורי סלע

עורך כיתוב: סילבי קשת
הכתב הראשי: אליהו כרפל

עורך תבנית: אהרון צור
צלם המערכת: יהודה זעירא

חברי המערכת:

ישראל ביבר, ניצה נבוי, איתן נבירול, לילי גלילי, דוד הרוביץ, רותי ורד, רוגי זוהר, אברהם חרמון, אסקר טאובר, משה לשת, אביבה סטן, עמוס קינן, שלמה קרו, אלי תבור.

הציר הראשי: עורך דפוס: מנהל מעבדה: שמואל רחור
אריה אריאל נתן רחון

רד"ג גליקסון & תל"אביב. מען חמברקיס: עולמפרט"ס ת. ד. 136, סלפון 26785.
חמוציא לאור: חוולס חוה בע"מ. דפוס ישראל בע"מ, ת"א סל. 23204.

אין המערכת אחראית עבור תוכן המודעות. מלבד עבור מודעות הפתרונות חתה חבר תרת "דו"ח לצרכן", "דו"ח לבוחר", "דו"ח לנוסעי יכו המוכנות עליו תברי המערכת ונדקרות על-ידם. המודע "דו"ח לבוחר" כולל מודעות מטעם מלגות וארגונים ציבוריים אשר אין המערכת אחראית לתוכן ול-דעות המובעות בהן ושאינן משקפות כי שום צורה שחיא את דעות המערכת.

העתון הנקרא ביותר במדינה

21.6.56

ספרים והמתחזקים השונים למיניהם? הרי שמם לא מוזכר בשום עתון בקשר לכל אותם הפרשות והעסקים שהוזכרו בהעולם הזה. וכאן בא הדבר התמוה. מה מניע את ה"אנשים האלה להשמיע את העתון בצורה כה גסה? האם משום שהם חברי מפלגה נאמנים, או משום שהדברים כתובים בהעולם הזה ולא בדבר, ומשום כך הם פסולים מראש? ואותם אנשים הם אותם אנשים פשוטים העמלים תשע שעות ביום, ומחר הם יעמדו במערכה ראשונים יחד עם צעירים כמונו. ה"אם לא מרגישים את כל אחריות לגבי המתחזקים במדינתנו? האם לא מסוגלים הם להבין כי גם המנהיגים המבוגרים עלולים לש"גות, וחברי מפלגה נאמנים עלולים לסטות מדרך היושר?"

והשאלה שאיני מוצא את התשובה לה היא: מי אחראי למטעם האנחה הפשוט? מי יצר את האחריות הזו של האמונה העיוורת, של הבטחון המופרז, בקרב כל אותם חברי מפלגה כשרים? מדוע לא מתיצבים לימינם של אותם הממסדים להרים את קולם, השואפים לשינוי ולתקון? היכן הבקורת העצמית, הי שיקול הקר וההגיוני, היכן הוא?

"איני יודע מה לחשוב, מחר יכול אני לשכב בחפירה, והמסקנות ישראו אולי אי שם בחפירה. לכן זקוקים אנו לשינוי יסודי של כל הלך-הרוח ומחשבה, וראשית כל ל-מעשים, מעשים שיפקחו את העיניים לראות את המציאות כפי שהנה, ולקדם את פני ה"בחורים, הצעיר, דרכים לפתרון, כדי ש"נצמד את הצעד הראשון. ואז יבוא היתר. כי למצב הנוכחי מתאימים דברי הנביא עמוס, שאקטואליותם בציון והבטחתיים בכ"גוריון!"

כשהעדתי השבוע בפני ועדת-הכנסת על עניני הביולוש וההאונה, שכחתי לספר להם בוויחה. כדי לתקן את המעוות, הריהי: שני חברים יקרים של מנגנון-החושך נפ"גשים ומחליפים רשמית. מתפאר האחד: "ב"מקום שאני עובד, הקירות הם כל כך דקים שאני שומע כל מילה הנאמרת בחדר השני!" "זה כלום", השיב השני בזלזול. "במקום שאני עובד, הקירות הם כל כך דקים, אני שומע מה שאדם בחדר השני רוצה לה"גיד!"

אורי אבנרי

מכתבים

מונתה למוסדות לתואר צבדית 56, מופיי עק בעמוד 20 שג גלילן זה.
אני רוצה לדעת מדוע הוספתם לי ב"סידור המועדון הראשונה" (העולם הזה 1954) ארבע שנים שעוד לא ראיתי זכר לה. הנני רק בת 18.

צברית 56
אני תומך בחתולכות בהצעתו של הקורא יורם וייס מפרסומיה (העולם הזה 1954) לבחור כמו עמדת לתואר צברית 56 את החיילת שרצה בכני דים סוג א' כראש מחלקת חי"ר, כדי להרים את המורא!
יוסקה ברנע, חולון
את לקחו של סיפור הבינוני: זה התי"ד כלל אינו אידיאלי. מי האיש, לא ירוך (נס ללא שום תרוך) אחרי נערה שכזאת?
דוד צוקר, נתניה
החיילת חרית'ת המורא, יוכבד טופרובר,

הרושם, עליכם להכריז על התחרות על התואר צבר 56 שיצטיין באותו התכונות ואותו האופי, והראוי, על כן, גם הוא להשתלמות בדרך בה בחר.

תקורת עניות היא זו לבני המין החזק שלא נחלצו להגן על כבודם, או אולי מרכינים הם ראש בהסכמה למסקנה שאין להפשי צבר כעל אופי ביניהם?

לאומה שמש, צה"ל

הכנפיה
משך חצי שעה התעסקתי בפתרון לוח הקשר רים המסובך (העולם הזה 1954) והנעתי למסקנה כי מדינה זו משולה לתשבץ אחד גדול של נגיכות ומעילות.

יעקב פריש, תל"אביב
איננו מבטיחים פרסים לפותרים.

תמונותיהם של הנאהבים והנעמים שייקה ירקוני ועמוס ברנרדון כלוח הקשרים, הוכרזו לי את טווירדרי וטווירדרי-דום מעליסה בארץ הפלאות.

רבקה צור, גבעתיים
הם עמדו תחת עץ, איש חובק צוואר רע"ה, ועליהם ידעה כהרף עין מיהו מי... (ראה ציור).

המכה המחפירה ביותר שלנו היא האדישות, אשר תמחה אותנו אם לא נצא ממנה. לאחר הנילוים, לא ננקט שום צעד הנוני ובריא נגד העמוס ברנרדון והכנפיה. אם העם לא יעמוד כחומה חיה מאחורי שורת המתנדבים, ידרו כל מצאם וכוונותיהם שותרות תהומה.

כרמלה פרץ, ירושלים
יישר כוחכם, ובמיוחד על שני הנלויות האחד רונים (העולם הזה 1953, 1954). כהם השפתם את פרצופם של המשטרה על אף הסיכון הרב הכרוך בהם. המשיכו בדרך זו, כי רבים רבים מלויים אתכם באהדה.

א. בן-משב, קרית-עמל
המשיכו לנלות את האמת האכזרית כי מערומיה, כי אולי יבין סופר-סוף תעם כי שלטון זה הוא נלולה מרה לתושבי המדינה הזאת.

יצחק י, הלל, ירושלים
... פשוט רציני להביע במשהו את צערי ו את דאגתי נוכח המצב בו אנו נתונים ונוכה את היענותם של בעלי האמצעים לקרן המנו... תנו כי הם הוא היחיד שלקח ברצינות את פשעם של בעלי האמצעים.

מתתיהו זמיר, גבעת הרצל

חשיבותו של בעד
הצעתו של יצחק אבנרי (העולם הזה 1953) לבטל את המושג בעל, שאינו הולם את יחסי המשפחה בקיבוץ, איננה צריכה להתייחס דווקא לחיים בקיבוץ. גם בעיר אברה זה מכבר הבעלות על האשה, ויש הטוענים שהמצב כבר הפוך. היה רצוי, אפוא, להפסיק את השימוש במילה עמיקה זו גם בעיר, מאחר שאין היא אלא לעני לרש.

אלק מ, חיפה
האם הקורא מג נשוי?
אחרי שקראתי את הצעתו של יצחק אבנרי, פניתי פעם אל אשתי בחברה במזנון החודש "רעיונית", וביתי להרמת גבות ושאלה: "אתה חולת, או משהו?"

שלום ברזילי, תל"אביב
אתה הסיבות שמנעו בעדי עד כה להתחנן, היתה הפחד מפני השימוש במונח בעל. כעת אני מוכנה כבר להסכים לרעיון.

על פסדים ויהודים יקרים
איני מתימר להיות מבין גדול באמנות, אך דבר אחד ברור: פסליו של אהרנס (העולם הזה 1954) הם באמת נפלאים, ויש להצטער על כי לא נמצא להם מקום כבוד במזיאון הלאומי שלנו, שאת חזונו מלאות לעתים יצירות של פסבדו אמנים בעלי קשרים במקומות המתאימים, כמו ה"צירית" צפורה אילון, אשתו של היהודי היקר אפרים אילון.

לוי גולדברג, תל"אביב
אדומים יבואו בו
איך זה שמתם את היה הררית בשער (העולם הזה 1952)? איך כירבתם אותה בתואר צברית 56, הרי היא קומוניסטית!

סייג החוכמה - גיד
פסוק השבוע של מוסרמט מוהאם (העולם הזה 1953): "ככל שאני מודרך, כן הנני נוטה להטיף ספק במימרה המקובלת כי עם היוקנה באה גם

החוכמה", מתאים גם לכם. עתונכם ועיתונאים אמנם בעלי וותק וזקנים יחסית, אך באשר לי חוכמה...

מיכה קלנר, חיפה
העורכים סולחים לקורא קלנר על הפחתת חוכמתם, אך לא על הפרזת גילם.

זכרונות רפואיים
... בתקופת מלחמת העולם השנייה הייתי במטה הרפואי הכריטי על הכרמל. אחת התעודות שעברו תחת ידי, יחד עם בקשה לטיפול רפואי בפצעו הייתה של ראש המטה שלכם, שהיה אז אדור. ה"תק האיש שלו הכיל הערות מלאות כבוד על אי אנוכיותו וחוסר המרירות שנילה אחרי מאסרו, להתנדב למכצע זה.

זכורה לי עדיין שהותי בחניטה עם ירדני, כאשר הייתי משקיף מעבר לכנענת וראיתי כיצד מת-בצעים מבצעים נועזים. ואחד מיירדי, העובד למען הנציב העליון של אוסטרליה בלונדון, זוכר את הוא את עזרתם של הישראלים לקאמץ הי-מלחמה.

רנלד רייטי, ציזלנהורסט, אנגליה
ליונסקי רוכבת שוב
אסתר ליונסקי נראית בתמונתה (העולם הזה 1950) בדיוק כמו שירא נשמעת ממכתביה האחר-סייג: הסרת שמץ של חוש חמור.

צדוק פלדמן, רמת-גן
מה נספלו כולם אל אמתר ליונסקי היא עדיין לא מייצגת את בנות מינו. הנה אני, למשל, מאנגדת בהחלט לדעתה, ולא אבוא להכריז על נתונים שיש או אין לי.

יפה טישלר, חיפה
יש, או אין?
דין הרור הבא
בתשובה למכתבו של שמואל חרמון (העולם הזה 1946) הריני שולח לכם העתק של במכתב הנלוו לבעד א"נצאר וב"נוריון החתום בשמי ובשם חבריי-לדעה אחרים. העתק של המכתב הזה" (באנגלית) אני מוכן להמציא לכל מי שפנה אלי בבכתי (ת.ד. 4627) ויצרף 50 פרטה לכסויו ההוצאות.

ישפטו ההיסטוריונים של הרור הבא, שיכתבו על תקופתנו, מי זמי ממים אסונות על ראשי האנשים: הפטריוטים הלאומיים-צבאיים, או מת-נאדיים - כמוני - הנחנים יחד עם המוני היהודים והערבים באזור המזרח-הקרוב מ"הננת" ה-מיליטריים המודרני, כדברי חרמון.

אפילו במצב הממושפל והספוג שנאה של היום היים יהודים מברכים וביחד מדינות-ערב, ולא חוקק מאחורי נרורות-תל, אין, אפוא, מלחמת-ישראל-ערב מלחמה על החיים, כפי שזוהה המל-המה נגד נרמיה הנאצית, אלא מלחמה על השל-טון והכבוד הלאומי.

את תרומתי שלחתי לצב"הארמ, ולא למגני דוד-אדום או לקרן הקיימת, משום שהם אינם יכולים לקיים בזמן מלחמה קשרים עם שני צברי דים לשם הננה על זכויות מקופחים עקב המל-חמה.

שלום זמיר, תל"אביב

החוכמה, מתאים גם לכם. עתונכם ועיתונאים אמנם בעלי וותק וזקנים יחסית, אך באשר לי חוכמה...

מיכה קלנר, חיפה
העורכים סולחים לקורא קלנר על הפחתת חוכמתם, אך לא על הפרזת גילם.

זכרונות רפואיים
... בתקופת מלחמת העולם השנייה הייתי במטה הרפואי הכריטי על הכרמל. אחת התעודות שעברו תחת ידי, יחד עם בקשה לטיפול רפואי בפצעו הייתה של ראש המטה שלכם, שהיה אז אדור. ה"תק האיש שלו הכיל הערות מלאות כבוד על אי אנוכיותו וחוסר המרירות שנילה אחרי מאסרו, להתנדב למכצע זה.

זכורה לי עדיין שהותי בחניטה עם ירדני, כאשר הייתי משקיף מעבר לכנענת וראיתי כיצד מת-בצעים מבצעים נועזים. ואחד מיירדי, העובד למען הנציב העליון של אוסטרליה בלונדון, זוכר את הוא את עזרתם של הישראלים לקאמץ הי-מלחמה.

רנלד רייטי, ציזלנהורסט, אנגליה
ליונסקי רוכבת שוב
אסתר ליונסקי נראית בתמונתה (העולם הזה 1950) בדיוק כמו שירא נשמעת ממכתביה האחר-סייג: הסרת שמץ של חוש חמור.

צדוק פלדמן, רמת-גן
מה נספלו כולם אל אמתר ליונסקי היא עדיין לא מייצגת את בנות מינו. הנה אני, למשל, מאנגדת בהחלט לדעתה, ולא אבוא להכריז על נתונים שיש או אין לי.

יפה טישלר, חיפה
יש, או אין?
דין הרור הבא
בתשובה למכתבו של שמואל חרמון (העולם הזה 1946) הריני שולח לכם העתק של במכתב הנלוו לבעד א"נצאר וב"נוריון החתום בשמי ובשם חבריי-לדעה אחרים. העתק של המכתב הזה" (באנגלית) אני מוכן להמציא לכל מי שפנה אלי בבכתי (ת.ד. 4627) ויצרף 50 פרטה לכסויו ההוצאות.

ישפטו ההיסטוריונים של הרור הבא, שיכתבו על תקופתנו, מי זמי ממים אסונות על ראשי האנשים: הפטריוטים הלאומיים-צבאיים, או מת-נאדיים - כמוני - הנחנים יחד עם המוני היהודים והערבים באזור המזרח-הקרוב מ"הננת" ה-מיליטריים המודרני, כדברי חרמון.

אפילו במצב הממושפל והספוג שנאה של היום היים יהודים מברכים וביחד מדינות-ערב, ולא חוקק מאחורי נרורות-תל, אין, אפוא, מלחמת-ישראל-ערב מלחמה על החיים, כפי שזוהה המל-המה נגד נרמיה הנאצית, אלא מלחמה על השל-טון והכבוד הלאומי.

את תרומתי שלחתי לצב"הארמ, ולא למגני דוד-אדום או לקרן הקיימת, משום שהם אינם יכולים לקיים בזמן מלחמה קשרים עם שני צברי דים לשם הננה על זכויות מקופחים עקב המל-חמה.

שלום זמיר, תל"אביב

החוכמה, מתאים גם לכם. עתונכם ועיתונאים אמנם בעלי וותק וזקנים יחסית, אך באשר לי חוכמה...

מיכה קלנר, חיפה
העורכים סולחים לקורא קלנר על הפחתת חוכמתם, אך לא על הפרזת גילם.

זכרונות רפואיים
... בתקופת מלחמת העולם השנייה הייתי במטה הרפואי הכריטי על הכרמל. אחת התעודות שעברו תחת ידי, יחד עם בקשה לטיפול רפואי בפצעו הייתה של ראש המטה שלכם, שהיה אז אדור. ה"תק האיש שלו הכיל הערות מלאות כבוד על אי אנוכיותו וחוסר המרירות שנילה אחרי מאסרו, להתנדב למכצע זה.

זכורה לי עדיין שהותי בחניטה עם ירדני, כאשר הייתי משקיף מעבר לכנענת וראיתי כיצד מת-בצעים מבצעים נועזים. ואחד מיירדי, העובד למען הנציב העליון של אוסטרליה בלונדון, זוכר את הוא את עזרתם של הישראלים לקאמץ הי-מלחמה.

רנלד רייטי, ציזלנהורסט, אנגליה
ליונסקי רוכבת שוב
אסתר ליונסקי נראית בתמונתה (העולם הזה 1950) בדיוק כמו שירא נשמעת ממכתביה האחר-סייג: הסרת שמץ של חוש חמור.

צדוק פלדמן, רמת-גן
מה נספלו כולם אל אמתר ליונסקי היא עדיין לא מייצגת את בנות מינו. הנה אני, למשל, מאנגדת בהחלט לדעתה, ולא אבוא להכריז על נתונים שיש או אין לי.

יפה טישלר, חיפה
יש, או אין?
דין הרור הבא
בתשובה למכתבו של שמואל חרמון (העולם הזה 1946) הריני שולח לכם העתק של במכתב הנלוו לבעד א"נצאר וב"נוריון החתום בשמי ובשם חבריי-לדעה אחרים. העתק של המכתב הזה" (באנגלית) אני מוכן להמציא לכל מי שפנה אלי בבכתי (ת.ד. 4627) ויצרף 50 פרטה לכסויו ההוצאות.

ישפטו ההיסטוריונים של הרור הבא, שיכתבו על תקופתנו, מי זמי ממים אסונות על ראשי האנשים: הפטריוטים הלאומיים-צבאיים, או מת-נאדיים - כמוני - הנחנים יחד עם המוני היהודים והערבים באזור המזרח-הקרוב מ"הננת" ה-מיליטריים המודרני, כדברי חרמון.

אפילו במצב הממושפל והספוג שנאה של היום היים יהודים מברכים וביחד מדינות-ערב, ולא חוקק מאחורי נרורות-תל, אין, אפוא, מלחמת-ישראל-ערב מלחמה על החיים, כפי שזוהה המל-המה נגד נרמיה הנאצית, אלא מלחמה על השל-טון והכבוד הלאומי.

את תרומתי שלחתי לצב"הארמ, ולא למגני דוד-אדום או לקרן הקיימת, משום שהם אינם יכולים לקיים בזמן מלחמה קשרים עם שני צברי דים לשם הננה על זכויות מקופחים עקב המל-חמה.

שלום זמיר, תל"אביב

החוכמה, מתאים גם לכם. עתונכם ועיתונאים אמנם בעלי וותק וזקנים יחסית, אך באשר לי חוכמה...

מיכה קלנר, חיפה
העורכים סולחים לקורא קלנר על הפחתת חוכמתם, אך לא על הפרזת גילם.

זכרונות רפואיים
... בתקופת מלחמת העולם השנייה הייתי במטה הרפואי הכריטי על הכרמל. אחת התעודות שעברו תחת ידי, יחד עם בקשה לטיפול רפואי בפצעו הייתה של ראש המטה שלכם, שהיה אז אדור. ה"תק האיש שלו הכיל הערות מלאות כבוד על אי אנוכיותו וחוסר המרירות שנילה אחרי מאסרו, להתנדב למכצע זה.

זכורה לי עדיין שהותי בחניטה עם ירדני, כאשר הייתי משקיף מעבר לכנענת וראיתי כיצד מת-בצעים מבצעים נועזים. ואחד מיירדי, העובד למען הנציב העליון של אוסטרליה בלונדון, זוכר את הוא את עזרתם של הישראלים לקאמץ הי-מלחמה.

רנלד רייטי, ציזלנהורסט, אנגליה
ליונסקי רוכבת שוב
אסתר ליונסקי נראית בתמונתה (העולם הזה 1950) בדיוק כמו שירא נשמעת ממכתביה האחר-סייג: הסרת שמץ של חוש חמור.

צדוק פלדמן, רמת-גן
מה נספלו כולם אל אמתר ליונסקי היא עדיין לא מייצגת את בנות מינו. הנה אני, למשל, מאנגדת בהחלט לדעתה, ולא אבוא להכריז על נתונים שיש או אין לי.

יפה טישלר, חיפה
יש, או אין?
דין הרור הבא
בתשובה למכתבו של שמואל חרמון (העולם הזה 1946) הריני שולח לכם העתק של במכתב הנלוו לבעד א"נצאר וב"נוריון החתום בשמי ובשם חבריי-לדעה אחרים. העתק של המכתב הזה" (באנגלית) אני מוכן להמציא לכל מי שפנה אלי בבכתי (ת.ד. 4627) ויצרף 50 פרטה לכסויו ההוצאות.

ישפטו ההיסטוריונים של הרור הבא, שיכתבו על תקופתנו, מי זמי ממים אסונות על ראשי האנשים: הפטריוטים הלאומיים-צבאיים, או מת-נאדיים - כמוני - הנחנים יחד עם המוני היהודים והערבים באזור המזרח-הקרוב מ"הננת" ה-מיליטריים המודרני, כדברי חרמון.

אפילו במצב הממושפל והספוג שנאה של היום היים יהודים מברכים וביחד מדינות-ערב, ולא חוקק מאחורי נרורות-תל, אין, אפוא, מלחמת-ישראל-ערב מלחמה על החיים, כפי שזוהה המל-המה נגד נרמיה הנאצית, אלא מלחמה על השל-טון והכבוד הלאומי.

את תרומתי שלחתי לצב"הארמ, ולא למגני דוד-אדום או לקרן הקיימת, משום שהם אינם יכולים לקיים בזמן מלחמה קשרים עם שני צברי דים לשם הננה על זכויות מקופחים עקב המל-חמה.

שלום זמיר, תל"אביב

החוכמה, מתאים גם לכם. עתונכם ועיתונאים אמנם בעלי וותק וזקנים יחסית, אך באשר לי חוכמה...

מיכה קלנר, חיפה
העורכים סולחים לקורא קלנר על הפחתת חוכמתם, אך לא על הפרזת גילם.

זכרונות רפואיים
... בתקופת מלחמת העולם השנייה הייתי במטה הרפואי הכריטי על הכרמל. אחת התעודות שעברו תחת ידי, יחד עם בקשה לטיפול רפואי בפצעו הייתה של ראש המטה שלכם, שהיה אז אדור. ה"תק האיש שלו הכיל הערות מלאות כבוד על אי אנוכיותו וחוסר המרירות שנילה אחרי מאסרו, להתנדב למכצע זה.

זכורה לי עדיין שהותי בחניטה עם ירדני, כאשר הייתי משקיף מעבר לכנענת וראיתי כיצד מת-בצעים מבצעים נועזים. ואחד מיירדי, העובד למען הנציב העליון של אוסטרליה בלונדון, זוכר את הוא את עזרתם של הישראלים לקאמץ הי-מלחמה.

רנלד רייטי, ציזלנהורסט, אנגליה
ליונסקי רוכבת שוב
אסתר ליונסקי נראית בתמונתה (העולם הזה 1950) בדיוק כמו שירא נשמעת ממכתביה האחר-סייג: הסרת שמץ של חוש חמור.

צדוק פלדמן, רמת-גן
מה נספלו כולם אל אמתר ליונסקי היא עדיין לא מייצגת את בנות מינו. הנה אני, למשל, מאנגדת בהחלט לדעתה, ולא אבוא להכריז על נתונים שיש או אין לי.

יפה טישלר, חיפה
יש, או אין?
דין הרור הבא
בתשובה למכתבו של שמואל חרמון (העולם הזה 1946) הריני שולח לכם העתק של במכתב הנלוו לבעד א"נצאר וב"נוריון החתום בשמי ובשם חבריי-לדעה אחרים. העתק של המכתב הזה" (באנגלית) אני מוכן להמציא לכל מי שפנה אלי בבכתי (ת.ד. 4627) ויצרף 50 פרטה לכסויו ההוצאות.

ישפטו ההיסטוריונים של הרור הבא, שיכתבו על תקופתנו, מי זמי ממים אסונות על ראשי האנשים: הפטריוטים הלאומיים-צבאיים, או מת-נאדיים - כמוני - הנחנים יחד עם המוני היהודים והערבים באזור המזרח-הקרוב מ"הננת" ה-מיליטריים המודרני, כדברי חרמון.

אפילו במצב הממושפל והספוג שנאה של היום היים יהודים מברכים וביחד מדינות-ערב, ולא חוקק מאחורי נרורות-תל, אין, אפוא, מלחמת-ישראל-ערב מלחמה על החיים, כפי שזוהה המל-המה נגד נרמיה הנאצית, אלא מלחמה על השל-טון והכבוד הלאומי.

את תרומתי שלחתי לצב"הארמ, ולא למגני דוד-אדום או לקרן הקיימת, משום שהם אינם יכולים לקיים בזמן מלחמה קשרים עם שני צברי דים לשם הננה על זכויות מקופחים עקב המל-חמה.

שלום זמיר, תל"אביב

החוכמה, מתאים גם לכם. עתונכם ועיתונאים אמנם בעלי וותק וזקנים יחסית, אך באשר לי חוכמה...

מיכה קלנר, חיפה
העורכים סולחים לקורא קלנר על הפחתת חוכמתם, אך לא על הפרזת גילם.

זכרונות רפואיים
... בתקופת מלחמת העולם השנייה הייתי במטה הרפואי הכריטי על הכרמל. אחת התעודות שעברו תחת ידי, יחד עם בקשה לטיפול רפואי בפצעו הייתה של ראש המטה שלכם, שהיה אז אדור. ה"תק האיש שלו הכיל הערות מלאות כבוד על אי אנוכיותו וחוסר המרירות שנילה אחרי מאסרו, להתנדב למכצע זה.

זכורה לי עדיין שהותי בחניטה עם ירדני, כאשר הייתי משקיף מעבר לכנענת וראיתי כיצד מת-בצעים מבצעים נועזים. ואחד מיירדי, העובד למען הנציב העליון של אוסטרליה בלונדון, זוכר את הוא את עזרתם של הישראלים לקאמץ הי-מלחמה.

רנלד רייטי, ציזלנהורסט, אנגליה
ליונסקי רוכבת שוב
אסתר ליונסקי נראית בתמונתה (העולם הזה 1950) בדיוק כמו שירא נשמעת ממכתביה האחר-סייג: הסרת שמץ של חוש חמור.

צדוק פלדמן, רמת-גן
מה נספלו כולם אל אמתר ליונסקי היא עדיין לא מייצגת את בנות מינו. הנה אני, למשל, מאנגדת בהחלט לדעתה, ולא אבוא להכריז על נתונים שיש או אין לי.

יפה טישלר, חיפה
יש, או אין?
דין הרור הבא
בתשובה למכתבו של שמואל חרמון (העולם הזה 1946) הריני שולח לכם העתק של במכתב הנלוו לבעד א"נצאר וב"נוריון החתום בשמי ובשם חבריי-לדעה אחרים. העתק של המכתב הזה" (באנגלית) אני מוכן להמציא לכל מי שפנה אלי בבכתי (ת.ד. 4627) ויצרף 50 פרטה לכסויו ההוצאות.

ישפטו ההיסטוריונים של הרור הבא, שיכתבו על תקופתנו, מי זמי ממים אסונות על ראשי האנשים: הפטריוטים הלאומיים-צבאיים, או מת-נאדיים - כמוני - הנחנים יחד עם המוני היהודים והערבים באזור המזרח-הקרוב מ"הננת" ה-מיליטריים המודרני, כדברי חרמון.

אפילו במצב הממושפל והספוג שנאה של היום היים יהודים מברכים וביחד מדינות-ערב, ולא חוקק מאחורי נרורות-תל, אין, אפוא, מלחמת-ישראל-ערב מלחמה על החיים, כפי שזוהה המל-המה נגד נרמיה הנאצית, אלא מלחמה על השל-טון והכבוד הלאומי.

את תרומתי שלחתי לצב"הארמ, ולא למגני דוד-אדום או לקרן הקיימת, משום שהם אינם יכולים לקיים בזמן מלחמה קשרים עם שני צברי דים לשם הננה על זכויות מקופחים עקב המל-חמה.